

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 376/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., K., zastúpenej advokátkou JUDr. V. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 24 C 411/02 z 11. marca 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 312/09 z 22. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2010 doručená sťažnosť M. S., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len

„okresný súd“) sp. zn. 24 C 411/02 z 11. marca 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 312/09 z 22. marca 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 C 411/02 sa žalobca (M. P.) domáhal od sťažovateľky zaplata sumy 1 124,21 € s príslušenstvom z titulu úhrady pomernej časti nákladov vynaložených na plynifikáciu stavby v sume zodpovedajúcej výške spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky. Okresný súd rozsudkom z 11. marca 2009 uložil sťažovateľke zaplatiť žalobcovi sumu 1 063,21 € so 17,6 % úrokom z omeškania ročne do zaplata a tiež jej uložil zaplatiť žalobcovi trovy konania. Na základe odvolania sťažovateľky bol rozsudok okresného súdu potvrdený aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 312/09 z 22. marca 2010.

Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu vyjadruje svoju nespokojnosť s rozhodnutím okresného súdu, ako aj s rozhodnutím krajského súdu, pričom v tejto súvislosti v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Na môj podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálny prokurátor odpovedal listom č. Kc 145/10 zo dňa 12. 07. 2010, že nezistil pochybenie súdov ani vo výroku vo veci samej, ani vo výroku o trovách konania.

Vo svojich odvolaniach a v podnete na Generálnu prokuratúru som sa dožadovala nápravy, som toho názoru, že súdy rozhodli chybné a generálny prokurátor sa mojím podnetom nezaoberal, pretože v liste zo dňa 12. 07. 2010 opomenul odôvodniť jednu dôležitú námietku, týkajúcu sa duplicitne fakturovanej položky – montáže kúrenia.

Všetky označené rozhodnutia sú nespravodlivé, a súdy nimi porušili moje právo na spravodlivý súdny proces.

V danej veci ide nielen o nesprávne hodnotenie dôkazov, ale aj o to, že súdy dôkazy ani nevyhodnotili. Dôkazom toho sú predovšetkým odôvodnenia rozsudkov.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáhala, „... aby ústavný súd vydal Nález, ktorým rozhodne, že rozsudok Okresného súdu Košice 2 č. 24 C 411/2002 zo dňa 11. 03. 2009 a rozsudok Krajského súdu Košice č. 5 Co 312/2009 zo dňa 22. 03. 2010, sú v rozpore

s ústavou Slovenskej republiky a že týmito rozhodnutiami bolo porušené moje základné ľudské právo – právo na spravodlivú súdnu alebo inú ochranu.

Navrhujem, aby Ústavný súd nariadil Okresnému súdu Košice 2 a Krajskému súdu Košice, aby vo veci znova konali a aby rozhodlo podľa právneho názoru Ústavného súdu, vyjadreného v Náleze.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie tvrdenia sťažovateľky, že jej základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 24 C 411/02 z 11. marca 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 312/09 z 22. marca 2010, a to tým,

že tieto sudy podľa sťažovateľky rozhodli na základe nesprávne ustáleného skutkového stavu.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažovateľka sťažnosťou pred ústavným súdom napáda rozsudok okresného súdu sp. zn. 24 C 411/02 z 11. marca 2009, ktorý podľa zistenia ústavného súdu v bode 2 jeho výroku nadobudol právoplatnosť 12. mája 2009 a v bodoch 1 a 3 jeho výroku nadobudol v spojení s rozhodnutím odvolacieho krajského súdu sp. zn. 5 Co 312/09 z 22. marca 2010 právoplatnosť 27. apríla 2010.

Od 12. mája 2009 (nadobudnutie právoplatnosti bodu 2 výroku rozsudku okresného súdu), resp. od 27. apríla 2010 (nadobudnutie právoplatnosti bodov 1 a 3 výroku rozsudku okresného súdu) do 5. augusta 2010, keď sťažovateľka osobne podala sťažnosť ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2010